

Debattredaksjonen prioriterer korte innlegg. A-debatt: Maks lengde 4.000 tegn, C-debatt: Maks lengde 1500 tegn, Kronikk: Maks lengde 6.500 tegn. Innlegg skal undertegnes med fullt navn. Redaksjonen skal alltid ha navn og adresse på forfatteren. Redaksjonen forbeholder seg retten til å kvalitetssikre og forkorte innlegg.

De kristne verdiene

Jeg kan ikke forstå annet enn at kristendommen har fått det trangere i det offentlige Norge under den rødgrønne regjeringen. På flere viktige kristne verdiområder har regjeringen gjort stor skade. Her er det nok å nevne den nye ekteskapsloven og spørsmål innenfor livsrett, menneskeverd og bioteknologi.

Vi husker også SVs og regjeringens angrep på kristne borbønner i skolen og en ytterligere svekking av kristendomsfaget. De partier – uansett farge, som vil legge til rette for sortering av mennesker i mors liv og aktiv dødshjelp, er inne på den samme farlige veien.

Det kan av og til høres ut som mange politikere tror at de gode forholdene i landet vårt har kommet av seg selv. Det er en av vår tids løgner. Vårt demokrati og vår solidaritet er bygget på vår 1000-årige kristne arv. Det må vi ikke glemme. Svekker vi kristendommens innflytelse i landet vårt, sager vi av den grønneste av alle de grønne greiner som vi sitter på her i vårt gode fedreland. Som menneske og nasjon lever vi ikke av brød alene – i hvert fall ikke godt.

Derfor er det så om å gjøre at vi tar vare på og viderefører den kristne arven også til neste generasjon. Her har også dagens politikere et samfunnsansvar.

Men det krever politikere som både ser og vil prioritere disse verdiene i dagens aktuelle situasjon. Denne gangen bør vi stemme KrF!

KÅRE EKROLL
TALGJE

Mørke utsikter for Europa

Før Stortingsvalget vil jeg gjerne begrunne hvorfor jeg stemmer på KrF. Europa seiler med et lik i lasten, nemlig den felles valuta, euroen, og pengeunion i EU. På sikt vil gjelds- og finanskrisen fortsette og forverres, med splittelse blant EU-medlemmene til følge – idet Storbritannia etter min mening kommer til å forlate EU. Da er det avgjørende at regjeringen er rede til å se vestover som vi alltid har gjort utenrikspolitiske krisetider, ikke sydover. Det var en Ap-regjering som foreslo og fikk Stortinget til å vedta EØS-avtalen i 1992. Vi trenger en ny, borgerlig regjering som tenker og handler mer nasjonalt, og blant annet derfor et størst mulig kristelig folkeparti med større respekt for folkemeningen. Det er feil når man i dag er feilinformert til å tro at EØS var og er nødvendig for vår tollfrie handel på EUs indre marked. Før EØS trådte i kraft i 1994, hadde vi full tollfrihet for industrivarer på EU-markedet, likesom Sveits som har beholdt den nasjonale suvereniteten over lovgivningsmakten, og ikke er bundet til det finansielle EU-draguget. På grunn av EØS-avtalen betaler Norge årlig omkring 2,7 milliarder kroner til EU. I fremtidige gjeldskriser kan beløpet mangedobles.

JOHAN I HOLM
BRYNE

Tid for grønn politikk

Klima

GUNNAR KVÅLE

PROFESSOR EMERITUS
SENTER FOR INTERNASJONAL HELSE,
UNIVERSITETET I BERGEN

Dette er overskriften på en kronikk publisert i Dagsavisen 30. august forfattet av 11 norske fagfolk med ulik faglig bakgrunn (Professor Carlo Aall, forsker på bærekraftig utvikling, professor emeritus, Sigbjørn Grønås, meteorolog, forfatter Audun Hjertager, marinbiolog, professor Thomas Hylland-Eriksen, sosialantropolog, rådgiver Linda Innbjør, sosialantropolog, professor Ove D. Jakobsen, økologisk økonom, informasjonssjef Andrew Krogglund, statsviter, Ingvid Fossgard Sandøy, samfunnsmedisiner, seniorrådgiver Per Hjalmar Svae, siviløkonom og professor Arne Johan Vetlesen, filosof i tillegg til undertegnede).

Vi mangler partier på Stortinget som tar fakta om klimaendringene på alvor og som er kritiske til forestillingen om evig økonomisk vekst. Miljøpartiet De Grønne (MDG) er i posisjon til å bøte på dette. Etter en gjennomgang av MDG sin politikk konkluder forfatterne som følger: «Vi ser ingen andre partier enn De Grønne som har slike viktige og framtidrettede løsningsforslag nedfelt i sine programmer, med livskvalitet og økologisk bærekraft som overordnede verdier.»

Utkastet til denne nye rapporten fra FN's klimapanel som skal offentliggjøres i slutten av september og viser at konsekvensene av selv en moderat global oppvarming kan bli verre enn hva forskerne for har ment. Rapporten er et rop fra forskerhold om nye, raske og mer effektive løsninger. Likevel forsetter en «business as usual» politikk som både klimaforskere, Verdensbanken og Det internasjonale energibyrået lenge har advart mot.

Norge har som et rikt oljeproduserende land et særlig ansvar for å bidra til endring av denne situasjonen. Men begge blokkene i Norsk politikk satser fortsatt

Mer enn fire år

Stortingvalg

JAN TORE SANNER
NESTLEDER I HØYRE

Ingen vet nøyaktig hva fremtiden bringer. For å skape trygge arbeidsplasser må vi se lenger enn fire år og prioritere det som gir oss mer konkurransekraft, også i generasjoner fremover.

En høy oljepris har gitt oss en historisk mulighet til å sørge for at norsk økonomi har flere bein å stå på i fremtiden. I stedet ser

BÆREKRAFT: Miljøpartiet De Grønne fremmer en økonomisk politikk som setter livskvalitet foran materiell vekst, og som i partiprogrammet beskriver hvordan omstillingen til et bærekraftig samfunn kan skje, skriver Gunnar Kvåle. På bildet ser vi Høyre-leder Erna Solberg sammen med leder for Miljøpartiet De Grønne Rasmus Hansson før mandagens partilederdebat i NRK.

ILLUSTRASJONSFOTO: HEIKO JUNGE, NTB SCANPIX

på virkemidler som har vist seg ineffektive. Tiden er overmoden for at et parti med nye og mer radikale løsninger blir representert på Stortinget.

Ifølge regjeringens perspektivmelding er planen at veksten i Norge skal fortsette med nærmest uforminsket styrke også i de kommende 50 år. I 2060 skal det private forbruket være tredoblet. Med en slik utvikling kan vi se langt etter muligheter for reduserte klimagassutslipp. Sigbjørn Johnsen, som finansminister, må ha glemt hva han selv uttalte som Fylkesmann i 2008: «Har ikke de fleste av oss nå nådd en materiell velstand som gjør at vi kan stanse opp og ta ut livskvalitetsverdier isteden for økt lønn? Og blir vi ikke faktisk også nødt til det i en global og klimamessig sammenheng?»

Norges massive og økende investeringer i oljesektoren er et annet eksempel på manglende miljøtenkning. I 2013 skal det investeres rundt 200 milliarder i norsk olje- og gassvirksomhet. Dessuten er over 200 milliarder av oljefondet plassert i fossil energi. Denne politikken harmonerer dårlig med Regjeringens klimamålsettinger. Det er også risikabelt for norsk økonomi. Dette ser ikke ut til å uroe verken Høyre eller Arbeiderpartiet, skal vi tro partiprogrammene. Høyre skriver at «tiltak for økt utvinning haster... Alternativt risikerer vi at store verdier blir liggende i bakken», og «Ap vil legge til rette for fortsatt høy aktivitet og verdiskaping fra petroleumsvirksomheten gjennom økt utvinning fra produserende felt og ved at nye og gamle funn blir satt i produksjon».

Videre vekst i rike land gir heller ikke høyere livskvalitet. Nobelprisvinneren Joseph Stiglitz har lenge påpekt at når vi er kommet over et visst nivå i materiell velstand bør andre mål enn vekst i brutto nasjonalprodukt brukes for å måle framgang i samfunnet. Blant annet bør verdien av fritid og sosial aktivitet telles med.

Det er bare Miljøpartiet De Grønne som har tatt denne kunnskapen på alvor. Partiet fremmer en økonomisk politikk som setter livskvalitet foran materiell vekst, og som i partiprogrammet beskriver hvordan omstillingen til et bærekraftig samfunn kan skje. I omstillingen til et framtidrettet grønt samfunn legges det opp til aktiv medvirkning fra alle deler av samfunnet, det offentlige, næringslivet og oss alle – hele vårt sivile samfunn.

et generasjonsperspektiv. Det velferdssamfunnet vi har bygget, kan nemlig ikke videreføres uten at vi klarer å skape verdier også i fremtiden. Før vi kan dele, må vi skape.

Derfor vil Høyre føre en politikk som skaper trygge arbeidsplasser. For å øke vekstevnen i norsk økonomi, vil vi vri bruken av oljepenger til investeringer i forskning, utdanning og infrastruktur. Høyre vil utnevne en produktivitetskommissjon, som så raskt som mulig kan gi oss råd om hvordan vi skal gjøre norsk økonomi mer effektiv. Vi vil ha en

innovasjonspolitikk som sørger for at flere bedrifter kan ta steget fra sped begynnelse til global ekspansjon. Vi vil gi vekstfremmende skattelettelser som gjør det mer lønnsomt å investere i ny verdiskaping. Vi vil redusere kostnadene næringslivet har med å etterleve skjemaveldet.

Valget 9. september er viktig. Det handler om vi skal ha en regjering med fire års tidshorisont, eller en ny borgerlig regjering som vil legge grunnlaget for fremtidens velferdssamfunn. Jeg velger ikke fireårspartiene.